

လမင်းမိုမို

ပန်းစည်းများနှင့်

အခန်း (၁)

ဘတ်စ်ကားဂိတ်နှင့် ကွန်ပျူတာကလပ်စ်က အနည်းငယ် လှမ်းသေးသည် ဖြစ်ရာ... မေသဲ၊ အခါးနှင့် ရွှေလုံးတို့ သုံးယောက်သား ကားပေါ်မှ ဆင်းအပြီးတွင် လမ်းလျှောက်လာကြပါသည်။ စိတ်မပါ လက်မပါ ညှိုးချိုးနေသော အခါးကို ကျန်နှစ်ယောက်သားက ချော့တစ်လှည့် ဟောက်တစ်လှည့်နှင့် အလယ်မှ ညှပ်ကာ တွဲခေါ်လာကြရသည်။

“အခါးရယ်.. ဖြေပါဟယ်.. နင်ဒီလိုလုပ်နေတော့ အားလုံးက အသစ်ပြန်ဖြစ်လာမှာ ကျနေတာပဲ၊ နင့်အဘွားပြုစုဖို့ ဆိုပြီး ကလပ်စ်က နေ ခွင့်ယူသွားလိုက်တာကလည်း နှစ်ပတ်၊ ပြန်ရောက် လာပြီးနောက် ၁၀ ရက်ပဲ ရှိတော့မယ်...”

“အင်းလေ.. အန်ကယ်ကလည်း နင်အိမ်ထဲ ကုတ်နေမှာ စိုးလို့ ကို ကလပ်စ်တွေ မြန်မြန်ပြန်တက်ဖြစ်အောင် လာခေါ်ပါတဲ့ .. ဒါကြောင့် လာဝင်ခေါ်ရတာ၊ ပရက်တီကယ်လ်တွေ လွတ်လွတ်နေတော့ နင် အရမ်းနစ်နာတယ်...”

“ဟာကွာ... ငါ့အစ်မသေလို့ ပူဆွေးနေတဲ့ အချိန်မှာ ဒီအရေးမပါတဲ့ ကွန်ပျူတာကလပ်စ်က နစ်နာမှုကို ဘာမှ ဂရုစိုက်မနေနိုင်ဘူး”

အခါးက ဘုဆတ်ဆတ်ပြန်ပြောရင်း မျက်နှာကလေးကို ညိုမှောင်ကာ ထားသည်။ အခါး ဘယ်လိုမှ စိတ်မကြည်လင်နိုင်သေးပါ။ ဖေဖေရယ် သူတို့ ညီအစ်မနှစ်ယောက်ရယ်သာ ရှိသော ဘဝထဲမှ သူ့အစ်မက ရ

တံတရက် စွန့်ခွာသွားသည် ။ သူ့မှာ အသုဘကို မိရုံပင်။ မမ အချို့ဆုံး
သောနေ့ကတော့ ရန်ကုန်မှာ မရှိပါ။ စစ်ကိုင်းမှ အဘွားမမာဘူးဆိုသဖြင့်
အမေ့ကိုယ်စား အဘွားကို မသေခင် ပြုစုခွင့်ရလည်း ကုသိုလ်ပဲ.. ဟု
အခါးက သင်တန်းတွေခွင့်ယူကာ စစ်ကိုင်းလိုက်သွားခဲ့ပါသည် ။

လူမမာသည် အဘွားက ဘာမှ မဖြစ်ဘဲ နုလန်ထလာခဲ့ပြီး
ရန်ကုန်မှာ ကျန်ရစ်သောအစ်မက မမျှော်လင့်ဘဲ ဆုံးခဲ့သည် ။ မီးသဂြိုဟ်
ခါနီးမှ အပြေးအလွှားအမီ ရောက်ခဲ့ရပြီး ဘယ်လိုမှ ဖြေမဆည်နိုင်
အောင် ဖြစ်ခဲ့ရပါသည် ။

“ရက်လည်း လည်သွားပြီးပါပြီဟာ”

“ရက်လည်တော့ ဘာဖြစ်လဲဟဲ၊ ရက်လည်တဲ့ ထိပဲ လွမ်းဆွေးရမှာ
လား...”

“နင်ကလည်း စိတ်ချည်းပဲ..”

“အရေးထဲ ဒီဘတ်စ်ကားအစုတ်တွေက ကျပ်လိုက်တာ”

“ဒါကတော့ နင့်အပြစ်နဲ့ နင်ပဲ...၊ နင့်ဟာနင် ကားမမောင်းချင်သေး
ဘူးဆိုလို့ .. ငါ လာကြိုပါမယ်ဆိုတော့လည်း လိုင်းကားပဲ စီးမယ်ဆို.. ငါ
တို့ ပါရောပြီး အကျပ်ခံစီးလာရတာ.... ဟွန်း”

အခါးက မတုံ့ပြန်တော့ဘဲ မျက်နှာလေးက မှောင်ကာနေသည် ။

ထိုအခိုက် သူတို့ လျှောက်နေရာ ပလက်ဖောင်းနံဘေးသို့ ပါဂျဲရီး
ကားအနက်ရောင်တစ်စီးက လျှောခနဲ ထိုးစိုက်လိုက်ပါသည် ။

“ပလုပ်တုတ်.. ဟဲ့.. ဟိုမှာ .. ဟိုဟာ”

ရွှေလုံးက အလန့်တကြားဖြစ်အပြီးမှ အခါးကို တံတောင်နှင့် တွက်

လိုက်ပါသည်။ ကားတံခါးကိုဖွင့်ကာ ဆင်းလာသော ပလက်တီနမ်တိုင်း
မျက်မှန်ကြည်ကြည်နှင့် ကိုပြည့်စုံကို အခါး ကြည့်ရင်း မျက်မှောင်တွန့်
လိုက်မိပါသည်။ သူ့လက်ထဲမှာ လုံးပတ် နှစ်ထွာလောက်ရှိမည့် ပန်းစ
ည်းကြီးတစ်ခု။ အရောင်ကြည်ပေါ် အသည်းပုံအနီရဲလေးတွေ ကျဲကျဲပါ
သည့် ပလတ်စတစ်ပျော့ကို ကတော့ပုံစည်းထားသည့် နှင်းဆီစည်း။
နှင်းဆီအဝါ အနီတို့ ကို နိမ့်မြင့်လှပအောင် နေရာချကာ ကြားမှာ စိန်လ
ည်တုံခေါ်သော ပန်းဖြူဖြူစက်ကလေးတွေ ကျဲကျဲထည့်ထားလျက် အော
က်ခြေတွင် သွေးရောင် ဖဲစည်းကြိုး။ ကဒ်ပြားငယ်တစ်ခု
ချိတ်ဆွဲထားလျက်သား။

ဦးဘိုဆန်တို့ ကတော့ မထော်မနန်းတွေ လုပ်လာပြန်ပြီ။ လမ်းမကြီး
လယ်ကောင် အင်မတန် ကြွားရွားလှပသော ပန်းစည်းကြီးသူ ပေးဦးမ
ည်။ အခါး အထင်ကြီးလှသော စိတ်ဝင်စားနှစ်လိုသော သူတစ်ယောက်
သာ မဟုတ်ခဲ့လျှင် ဟားတိုက်ရယ်ပစ်ပြီး ပန်းစည်းကို ပုတ်ချပစ်လိုက်မိ
တော့မှာ အမှန်ပင်။

ကိုပြည့်စုံမို့သာ သက်ပြင်းချရုံ စိတ်ပျက်လျက်..

“ဘယ်လဲ ကိုကိုပြည့်စုံ..”

နုတ်ဆက်လိုက်ရသည်။

“ရုံးကိုလေ.. အခါးအိမ် ဝင်ခဲ့တယ်။ အိမ်ထဲကုတ်ပြီး ညှိုးချုံးနေတယ်
ထင်လို့ ဝမ်းမိလုပ်ပေးချင်တာနဲ့ ပန်းတွေယူလာတာ။ မရွှေက ကွန်ပျူ
တာကလပ်စ်သွားတယ်။ ဘတ်စ်ကားနဲ့ သွားတယ်ဆိုတာနဲ့ ဘတ်စ်ကား
လမ်းအတိုင်း ကလပ်စ်ကို လိုက်ခဲ့တာ..၊ ကဲ..ရော့”

အခါးသည် ထိုသူကို အခါးများ စွာ သဘောကျသလိုရှိသော်လည်း ခု
လုပ်ပုံကိုတော့ ရှက်စိတ်ပျက်ကြီးဖြစ်ကာ...

“ဟာ... ပန်းစည်းကြီးကို အခါးက ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“ပန်းကလေးတွေ ပေးတာလေ.. ကြည်နူးအောင်ပေါ့၊ ဒုက္ခပါပဲ”

“ပေးတာကလည်း အိမ်မှာ ဆိုတော်သေးတာပေါ့၊ လမ်းမကြီးပေါ်မှာ

”

“အိုး... ဘာဖြစ်လဲ”

“ဒါကြီးကို ကိုင်ပြီးတော့မှ ကျူရှင်သွားတက်ရဦးမယ်”

“ဘာဖြစ်လဲ...”

“ဟာ.. ရှုပ်လည်း ရှုပ်.. ရှက်လည်း ရှက်စရာကြီး”

“ဘာရှက်ဖို့ ကောင်းလို့လဲ”

“ဟင့်အင်း.. အခါး မြို့လယ်ခေါင်မှာ ဒါကြီးကိုင်လျှောက်ရမှာ ရှက်တယ်၊ အတန်းထဲလည်း ယူသွားရဦးမယ်၊ ဟင့်အင်း”

“ကျွတ်.. ဒုက္ခပါပဲ၊ အခါးတစ်ယောက်က ယဉ်ကျေးမှုလည်း မရှိဘူး”

ကိုပြည့်စုံမျက်နှာမှာ သူ ကမ်းပေးနေသော ပန်းစည်းကို လက်ကာငြင်းနေသဖြင့် နီရဲ စိတ်ပျက် ရှက်သွားပုံရပါသည်။ ။ အခါးမှာ ကိုပြည့်စုံလိုလူကြီးလူကောင်း လူရည်တတ်တစ်ယောက်အတွက် အားနာစိတ်တော့ဖြင့် တစ်ဝက်တပျက် ဝင်သွားရပါသည်။ ။

“စိတ်ညစ်ပါတယ်...”

တိုးတိုးကလေး ညည်းညူပြီး ရွှေလုံးနှင့်မေသဲကို ဆန္ဒခံယူသလို တစ်ဖက်တစ်ချက်လှည့်ကြည့် လျှင်.. ဟာမနှစ်ကောင်က အခါးရဲ့ ရိုင်းပျမှုအတွက် အတော်ကို နေရထိုင်ရခက်ပုံနှင့် အားနာလိမ်တွန့်နေတာတွေ ရပါသည်။ ။ ကိုပြည့်စုံမှာလည်း ပန်းစည်းကြီးကို ကိုင်လျက်တန်းလန်း

ဘေးက ဖြတ်သန်းသွားလာသူများ အလယ် ရှက်အားပို သိက္ခာကျနေသလို ဖြစ်နေသည်။ ။

“ဟို... ပန်းစည်းကြီးကလည်း သိပ်.. သိပ်ကြီးနေလို့ ..”

အခါးက ဒွိဟစိတ်နှင့် အင်တင်တင် ထပ်ပြောမိသည်။ ။

“စိတ်ချ.. နောက်ဘယ်တော့မှ အခါးကို ခုလို ပန်းစည်းမပေးတော့ပါဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ချက် ကျသွားပါပြီ၊ ဒါ.. အနောက်တိုင်းမှာ ပြုမူလေ့ရှိတဲ့ အင်မတန်ယဉ်ကျေးဖွယ်ရာ ကရုဏာပြမှုပဲ အခါး၊ အချို့က ခေတ်မီသလောက်.. အခါးကတော့ တောသူမကျနေတာပဲ.. ကျွတ်”

“လူကို တောသူမတော့ မပြောပါနဲ့ ”

“ခုဟာက အခါးရဲ့ ကြေကွဲဝမ်းနည်းပူဆွေးမှုအတွက် ကိုယ်က (concerned) ကွန်ဆန်းန့်ပြတဲ့ သဘောပါပဲ၊ အိမ်မှာ မတွေ့လို့ အပြင်လိုက်ပေးတော့ ဘာဖြစ်သွားလဲ၊ ဒါအတွက် အခါးအနေနဲ့ ကြည်နူးဝမ်းမြောက်နှစ်သက် ဂုဏ်ယူရမယ်”

“ကဲ..ကဲ... ပေး၊ ပေးပါတော့ ကိုပြည့်စုံရာ...”

“ရော...”

အခါးက ပန်းစည်းကြီးကို ပွေ့ယူလိုက်ချင်းပင် ပြည့်စုံက ခုမှ အကျဉ်းအကျပ်က လွတ်မြောက်သလို ချာခနဲ လှည့်ထွက်ရင်း။

“ကိုယ်သွားမယ်..”

နုတ်ဆက်စကားကိုပင် ကျောခိုင်းရက်မှ သာ ဆိုသွားပါသည်။ ။ အခါးမှာ ကိုယ်များမှားသွားသလားဟု စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသော်လည်း ဤပန်းစည်းကြီးကိုဖြင့် (appreciate) မလုပ်နိုင်ရိုး အမှန်တည်း။

ကိုပြည့်စုံကားထွက်သွားလျှင် အခါးက နှာခေါင်းကို အားပါးတရ ရှုံ့ကာ...

“ဒါကြီး ဘယ်နား စွန့်ပစ်လိုက်ရကောင်းမလဲ..”

“ဟာ .. မလုပ်ပါနဲ့ ဟယ်.. လှကလှနဲ့ ဟာ..”

“လှရင် နင်ယူလိုက်၊ ရော့.. နင်ပဲ ကိုင်ခဲ့”

“အင့်...”

ရွှေလုံးက ကိုယ်နွဲ့ယိမ်းကာ ငြင်းလိုက်သည် ။ ပန်းတွေကို နှမြောသော်လည်း ဒါကြီးတော့ဖြင့် ကိုယ်ပွေ့မလာလို။ တစ်စုံတစ်ယောက်က အရေးတယူပေးတာမှန်း သေချာလှသောပုံ သဏ္ဌာန် အပြည့် ဖဲကြိုးတွေ ၊ ကဒ်ပြားလေးတွေနှင့် ပွေ့လိုက်တော့ ပလတ်စတစ်ကြည်လေးက တကြွပ်ကြွပ်မြည်နေပြန်ရာ ဂုဏ်လုပ်ပြီး တမင်ကြွားလုံးထုတ် ကိုင်လာသယောင်ဖြစ်နေသဖြင့် ရှက်လှပါသည် ။

“နင်ရော့.. မေသဲ၊ ကိုင်မှာ လား.. ယူမှာ လား..”

“တစ်ချိန်လုံး ကိုင်ခဲ့ရမယ် ဆိုရင်တော့ မယူတော့ပါဘူး”

အခါးက ဘေးဘီဘယ်ညာ တစ်ချက်နှစ်ချက် အကဲခတ်လိုက်သည် ။ ခြံကျဉ်းကလေးများ များ သော ဤလမ်းတစ်လျှောက် အိမ်များကြားမှာ အိမ်ကို နောက်ဘက်ဆုတ်ဆောက်ထားသဖြင့် ရှေ့မှာ မြေအပိုကလေးများ နေသော ခြံကွက်လေးတစ်ခုကို မလှမ်းမကမ်းမှာ အခါး လှမ်းမြင်လိုက်ရပါသည် ။ နောက်ဆုတ်ဆောက်ထားသော တိုက်ပြားလေးမှာ မှုန်ကုပ်ငြိမ်သက်ကာ တိတ်ဆိတ်အေးစက်နေသည် ။

လူရိပ်လူရောင် မမြင်ရ။

“သိပြီ...”

အခါးက ခြေလှမ်းစလိုက်သည်။ ။

“ဘာလုပ်တာလဲ အခါး..”

“ကြည့်ပေါ့”

“ဟာ... ကိုပြည့်စုံကြီးအတွက် ရင်နာစရာဟာ၊ စာကလေးများ
တောင် ဖတ်ပြုမကြည့်တော့ဘူးလား”

“တော်ပါပြီ...၊ ပူဆွေးမှုတွေ ကုန်လွန်ပါစေ.. စသဖြင့်ပေါ့၊ မဖတ်ချင်
တော့ပါဘူး”

“ပြတ်တဲ့ ဘဝမှာ .. အခါးတို့ ကတော့...”

အခါးသည် ထိုခြံစည်းရိုးလေးရှိရာ ဘောက်ဆတ်ဆတ်
လျှောက်သွားလိုက်သည်။ ။ ဗန္ဓုလ ရဲ့ မြေးမနှစ်ယောက်က လက်ချင်းဆု
ပ်ကာ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ချန်ရစ်သည်။ ။ အခါးသည် ပန်းစည်းကို ထိုခြံ
လေးရဲ့ တံခါးသံပန်းကွက်များကြား၌ အထာကျအောင် ခဲခဲယဉ်းယဉ်း
ထိုးညှပ်လိုက်သည်။ ။

ပန်းစည်းကြီးမြဲနေလျှင်.. အခါး ချာခနဲ လှည့်ပြေးထွက်ခဲ့တော့၏။
သုံးယောက်သား ကွန်ပျူတာကလပ်စ်ရှိရာ ဆက်လျှောက်လာရင်း.. မေ
သဲနှင့် ရွှေလုံးမှာ အခါး အပြုအမူကို တဖြစ်တောက်တောက် မြည်တွန်မ
ဆုံးဘဲ ရှိလေသည်။ ။

* * * * *

မိုးလင်း၍ အိပ်ရာမှ နိုးလာသည် ဆိုလျှင်ပင် အဆိုးရင်ထဲမှာ နာကျင်
နေသော ဝေဒနာကတစ်ဖက်၊ ဟာတာလစ်လပ်နေသော မထွေးနိုင်မအ

န်နိုင် ဝေဒနာကြီးကတစ်ဖက်၊ သောကပရိဒေဝ တောက်လောင်ကာ နေ့သစ်ကို စလိုက်ရလေသည်။ ။

မူရင်းနာမည်ပျောက်ကာ ဆိုးပေ.. ငဆိုး....ရယ်လို့ အမည်တွင် ခဲ့သည် အထိ ဆိုးသွမ်းခဲ့ဖူးသော သားတစ်ယောက်.. လိမ္မာပါတော့မည်ဆိုသည့်အခါ... ဆိုးမွေကို ဒူပေဒါပေခံခဲ့ရသော မိဘနှစ်ပါးမှာ ကောင်းမွေခံစားစံစားဖို့ သက်ရှိထင်ရှား မရှိတော့ပါတကား။ အဖေရော အမေပါ ရုတ်တရက် ကွယ်လွန်ခဲ့ပါသည် ဆိုသောအဖြစ်ကို သူရင်၌ ယုံကြည်လက်ခံခြင်း မပြုနိုင်။ သူ မယုံချင်ပါ။

သူ တနေ့ကမှ ဂျပန်နိုင်ငံမှ ပြန်ရောက်လာပါသည်။ ။ အသုဘချပြီးရုံတင်မက ရက်ပါလည်ပြီးခဲ့ပေပြီ။ ဤအိမ်မှာ စောင့်ရင်းလာနေပေးနေသော ဖေဖေညီဖြစ်သူ ဦးလေးသည် အတော် နောက်ကျပြီးရောက်လာသော သူ့လက်ထဲ သော့တွဲပစ်ထည့်ပြီးလျှင်...

“ကဲ.. မင်းရောက်တော့ ငါလည်း ပြန်တော့မယ် အဆိုး၊ ကိစ္စဖြစ်ကတည်းက ဒီမှာ နေနေတာ၊ အိမ်မှာ လည်း မင်းဒေါ်လေး နေသိပ်ကောင်းလှတာ မဟုတ်ဘူး ၊ အသုဘ မမီတောင် ရက်လည်တော့မိမယ်ထင်တာ”

သူဟာ သားအရင်း... အသုဘရှင်မို့ ကရုဏာသဘော၊ ထောက်ထားသောသဘောနှင့် ဤမျှသာပြောသော်လည်း အပြစ်တင်သံ လွှမ်းပါသည်။ ။ အသုဘကိစ္စမရှိလျှင် သူ့ကို ဦးလေးက ပက်ပက်စက်စက် ဆူမှာ ကို သူသိသည်။ ။ အဆိုးကို တစ်မျိုးလုံးတစ်ဆွေလုံး ဘယ်သူကမှ ကြည့်လို့ ရတာမဟုတ်။ အဖေအမျိုးတွေကလည်း အဖေကို ဒုက္ခပေးလှသောအဆိုးကို အမြင်ကတ်သလို အမေအမျိုးတွေကလည်း အဆိုးဒုက္ခ အမေခံရလွန်းတာကြည့်ပြီး အဆိုးကို မုန်းကြသည်။ ။

ဘိန်းစား၊ အရက်သမား၊ လောင်းကစားသမား၊ လူရမ်းကား... တစ်

ခုမှ မဟုတ်ရပါဘဲ... အဆိုးကား အလွန်ဆိုးခဲ့သည် မှာ အမှန်တည်း။
ဘာလေးတွေမှန်း အမည်တပ်မရသော အသေးအဖွဲကိစ္စပေါင်းများစွာနှင့်
မိဘကို စိတ်ညစ်စေခဲ့သည်။ မိဘက ဒါဆို သူက ဟိုဟာ၊ စကားနားမ
ထောင်၊ ထင်သလိုလုပ်၊ ခံပြောတဲ့ အခါ ပြော၊ မိဘကို စိတ်လုပ်ကာ အိမ်
ပေါ်က ဆင်းသွားပြီး တစ်ပတ်လောက် ပျောက်နေဖူးတာ အကြိမ်ကြိမ်။
အဆိုးကြောင့် အဖေနှင့်အမေမှာ မကြာမကြာ ငိုဟယ် ယိုဟယ် ဖြစ်ရပါ
သည်။ ။

အဆိုးတစ်ယောက်အတွက် အမြဲသောက ရောက်ခဲ့ပါသည်။ ။ အမြင်
မတော်၍ အမျိုးများက ဝင်ပြောမိလျှင် ရိုင်းပျသော အဆိုးပါးစပ်ပေါက်
က သည်းညည်းမခံ။ ဒါကြောင့် ဘယ်အမျိုးနှင့်မှ မတည့်။ အားလုံးက
အော့ကြောလန်သည်။ ။ ယုတ်စွအဆုံး ဂျပန်ကို အလုပ်လုပ်ဖို့ ထွက်သွား
ခဲ့စဉ်တုန်းကပင်လျှင် အဖေနှင့်အမေကို စိတ်လုပ်ကာ ထွက်သွားသလို
လို အပေါက်မျိုး ချိုးခဲ့ပါသေးသည်။ ။

တစ်နှစ်နီးပါး စာမရေး။ အဖေအမေထံမှ စာမှန်မှန်ရောက်ရှာသည်
။ ပထမခြောက်လ သူ ငွေမပို့ဖြစ်သေး။ ခြောက်လကျော်မှ စာမရေးဘဲ
ငွေချည်းသာ စီစဉ်ပို့သည်။ ။ တစ်စတစ်စ... မိဘကို လွမ်းဆွတ်ရကောင်း
မှန်း သိလာခဲ့သလို.. မိဘကလွဲပြီး သူ့အပေါ် ဘယ်သူမှ အကောင်းဆုံး
မဖြစ်နိုင်ပါဘူးဟု နားလည်သဘောပေါက်လာချိန်တွင် သူသည် ဘဝ၏
အထူအထောင်းလောက၏ လှည့်စားညစ်ပတ်မှု၊ လူလူချင်း ရိုင်းပျယုတ်
မာမှု အတော်များများ ခံစားရပြီးဖြစ်ကာ... အစစ်အမှန်သော အနှစ်အရ
သာကိုလည်း နားလည်နေပေပြီ။

ဒီတော့မှ အဖေနှင့်အမေဆီ စာတစ်စောင်စရေးဖြစ်ခဲ့သည်။ ။ မိဘက
တော့ သားသမီးအပေါ် ကောင်းသည် ဖြစ်စေ၊ ဆိုသည် ဖြစ်စေ... မေ

တ္တာမပျက်မြဲ ထုံးစံတည်း။ အဖေနှင့်အမေကို လွမ်းဆွတ်လာသော်လည်း ရတောင့်ရခဲ ဝင်ငွေတို့ ကို သူလက်မလွတ်နိုင်သေးသဖြင့်.. အဖေနှင့်အမေကို တိုင်ပင်နားလည်မှုယူကာ သုံးနှစ်နေဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပါသည် ။

ရောက်စကလို မဖြုန်းတီးဘဲ ချစ်ခြုံတ်စုဆောင်းပြီး အဖေ အမေထံ ပို့ပါသည် ။ အသက်ကြီးမှ ရင်သွေးရသော အဖေနှင့် အမေမှာ သူ့အသက်နှစ်ဆယ့်နှစ်၌ ခြောက်ဆယ့်ကိုယ်စီ ရှိကြပြီ။ အဖေလည်း အလုပ်မှ နားပြီ။ အဘိုးကြီး အဘွားကြီး နှစ်ယောက်ထဲမို့ သားပို့သမျှ ငွေအသား တင်နီးပါး စုမိအောင် စုဆောင်းကာ မြေဝယ်၊ တိုက်ခန်းဝယ်၊ ဟိုထဲ ဒီထဲ မှာ ရှယ်ယာထည့်နှင့် ဆယ်ဆလောက်ကို တိုးပွားနေခဲ့ပါပြီ။

သူပြန်ရောက်လျှင်တော့ ဒီမှာ စီးပွားရေးတစ်ခုခု လုပ်တော့မည်။ အဖေနှင့် အမေနှင့် အတူနေပြီး စီးပွားရှာ လိမ်မာတော့မည်ရယ်လို့ သူကြိုးဝါးကာ သုံးနှစ်ပြည့်အောင် နေနေဆဲ။ နှစ်နှစ်နှင့် ဆယ်လအကြာ၌ သူထံ သတင်းဆိုး ရောက်ခဲ့ရပါသည် ။ ချက်ချင်း လေဟု နံစီးကာ ငှက်တစ်ကောင်လို ပျံသန်းရောက်ရှိလိုသော်လည်း သူတို့လို လူစားတွေကြုံရမြဲ အရေးအခင်းကလေးများ အချို့ကြောင့် မကြီးကျယ်လှသော ပြဿနာလေးများ ကြားခံနေကာ သူ့မှာ ကြန့်ကြာနေခဲ့ရသည် ။

စိတ်နောက် ကိုယ်မပါနိုင်။ စိတ်ထဲမှာ တော့ ဒီနေ့လောက်ဆို အသုဘချပြီရယ်လို့ မျက်ရည်ဖြိုင်ဖြိုင်နှင့် သူ့ရင်ထဲ မီးတောက်နေခဲ့ပါသည် ။ ဒါတွေကို ဘယ်သူ့ကိုမှ ဖွဲ့နွဲ့ပြောမနေချင်တော့။ သူ့ဘက်မှာ ဘယ်သူမှလည်း ရှိတာမဟုတ်။ အဖေနှင့်အမေသာ သူ့ဘက်မှာ ရှိတာ။ ပြိုင်တူကွယ်လွန်သွားပြီဆိုသောအခါ သူ့ကို နားလည်ခွင့်လွတ်မည့်သူ မကျန်ရစ်ပါ။ အဖေအမေ သေပါသည် ဆိုတာတောင် အသုဘနှင့် ရက်လည်မီအောင် ပြန်မလာဘဲ အေးအေးဆေးဆေး ပြန်လာပုံမျိုး သူ့ကို ထ

င်ကြသည်။ ။

မြန်မာ့မြေပေါ် သူနင်းတော့ ကြိုဆိုမည့်သူလည်း မရှိ။ ကျက်သရေ ကင်းမဲ့နေသော ဤဂေဟာကလေးသို့ သူ့ဘာသာ ကားငှားလာခဲ့ရသည် ။ ဆီးတွေ့သော ဦးလေးက စကားကြာကြာ ဖက်ပြောလိုပုံမရ။

“ဗီရိတွေ၊ ဘာတွေလည်း ဘယ်သူမှ မဖွင့်ဘူး၊ ဘာတွေရှိလဲ မရှိလဲ လည်း မသိဘူး၊ ကိုယ့်အစ်ကိုအစ်မဆုံးတာ သူတို့ ဗီရိဖွင့်ပြီး ပိုက်ဆံထုတ်မသင်္ဂြိုဟ်ချင်လို့ ဆွေမျိုးအားလုံး စုပြီး စရိတ်ခံလိုက်တယ်”

“ကျွန်တော် ပြန်ဆပ်ပါ့မယ်၊ စာရင်းလေး ပြောပါဦး ဦးလေး”

“မလိုဘူး အဆိုး၊ မျှခံကြတာ၊ ဒီလောက်တော့ လူတိုင်း ကုသိုလ်ယူနိုင်တယ်၊ ငါတို့ မောင်နှမတွေရော၊ မင်းအမေ မမမြဘက်က မောင်နှမတွေရော အားလုံး ပိုက်ဆံထည့်ကြ၊ ကူကြတယ်။ ဒါကို ပြန်မပေးနဲ့၊ ရှေ့လျှောက်သာ မင်း အဆင်ပြေအောင်နေပေတော့၊ ငါ မပြောချင်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ လိမ္မာပါတော့လို့ တော့ ပြောချင်တယ်”

အဆိုး နှုတ်ဆိတ်နေခဲ့ရသည်။ ။

“ကံပေါ့ကွာ၊ ဖြေသာဖြေပေါ့၊ တစ်ခုရှိတာက မင်းမိဘတွေ မင်းဆိုးမျိုး မင်းဒုက္ခခံနိုင်ပေမယ့် ကျန်တဲ့ အမျိုးတွေနဲ့ ပတ်သက်လို့တော့ မင်းဘာမှ ဒုက္ခပေးဖို့ မသင့်တော့ဘူးပေါ့”

“စိတ်ချပါ ဦးလေး၊ ကျွန်တော့်ကြောင့် ဘယ်သူမှ စိတ်အနှောင့်အယှက် မဖြစ်စေရပါဘူး”

သူသည် အမျိုးအားလုံးနှင့် အဆက်အဆံ ကင်းပြတ်ပြတ်နေတော့ဖို့ တစ်ထိုင်တည်း ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည်။ ။ စိတ်နာလို့ လည်း မဟုတ်ပါ။ သူ့မှာ ဘယ်သူမှ မရှိဘူးဆိုတာ သူနားလည်သွားလို့ သာ ဖြစ်ပါသည်။ ။

“ကိစ္စအဝဝအတွက် ဦးလေးတို့ ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“မလိုပါဘူးကွာ”

သူ့ဦးလေးမှာ ခပ်စိမ်းစိမ်းပင် ဆက်ဆံသည် ။ အရင်ကဆိုလျှင် သူ အရွဲ့တိုက်၊ အငေါ်တူးလို့ ကောင်းဦးမည်ဖြစ်သော်လည်း ခုတော့ သူ့ရင်ထဲ မကောင်းပါ။

“မင်းဟာမင်း ဗီရိလေး ဘာလေး ဖွင့်ဖက်ကြည့်၊ မင်းလည်း ဒီနဲ့ ဝေးနေတော့ ဘာရှိလို့ ဘာရှိမှန်း သိမှာ မဟုတ်ဘူး ၊ မင်း အဖေမိတ်ဆွေရဲ့ ညီ.. ဦးမြသောင်းဆိုတဲ့ ရှေ့နေနဲ့ သူတို့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လုပ်ကြကိုင်ကြတာပဲ၊ သိချင်တာ မေးကြည့်ချည်။ မင်းအတွက် မြေဝယ်၊ တိုက်ခန်းဝယ်တယ်တော့ ကြားတာပဲ။ ဦးမြသောင်းလိပ်စာတို့ ၊ ဖုန်းတို့ .. ဒီစာအုပ်ထဲရှိမှာ ပေါ့။ ဒီထဲမှာ လိပ်စာတွေ၊ ဖုန်းနံပါတ်တွေ မှတ်တာပဲ။ ကိစ္စရှိရင် ဖုန်းဆက်ပေါ့။ ငါတို့ ဖုန်းတွေလည်း ဒီစာအုပ်ထဲရှိတယ်”

သူ တကယ်ပင် အမျိုးမျိုး ရဲ့ လိပ်စာ၊ ဖုန်းနံပါတ်တို့ အားလုံးအပြည့်အစုံ မသိပါ။ ဦးလေးပြန်သွားပြီးမှ သူသည် အမေ့ညီမထံ အကျိုးအကြောင်း လှမ်းမေးရပါသည် ။ ဘယ်သူမှ မျက်မြင်သက်သေ မတွေ့လိုက်ရ။ ဆေးရုံရောက်ပြီးမှ ကားလိုဏ်၊ ကားနံပါတ်နှင့် တစ်ဆင့် စုံစမ်းကာ အိမ်နီးနားချင်းထံ အကြောင်းကြား၊ ထိုမှ တဆင့် ဆွေမျိုးထံ အကြောင်းကြား။ နေ့လယ်ကတည်းက သေဆုံးခဲ့သော မိဘနှစ်ပါးခမျာ မိုးချုပ်ခါနီးမှ ပတ်သက်သော ဆွေမျိုးပိုင်ရှင်တို့ သိရသည့်အဖြစ်နှင့် သေခြင်းမလှခဲ့ရှာပါ။

သူ့ရင်ထဲမှာ နာနေသည် ။

မနေ့ကလည်း တစ်နေကုန် သူယောင်ချာချာ ထိုင်နေခဲ့သည် ။ ဘယ်သူမှ မတွေ့ချင်၊ စကားမပြောချင်။ သူ့မှာ ဘယ်သူမှ မရှိ။ သူ့ကို သနားမ

ည့်သူလည်း မရှိ။ သူ့ကို အမြင်ကတ် မုန်းတီးမည့်သူများ သာ ရှိသည် ။
သူ အင်မတန် အထီးကျန်စွာ.. ရင်ထဲ ဟာလှသည် ။

ဒီနေ့မနက်လည်း အိပ်ရာမှ နိုးသည့်တိုင် သူ အိပ်ရာမှ တော်တော်နှင့် မထွက်။ ဗိုက်ဆာလာမှ သူ အိပ်ခန်းမှ ထွက် လာပြီး၊ ရေခဲသေတ္တာဆီ လာကာ ရေပုလင်း ထုတ်သောက်သည် ။ ရေကို ပုလင်းလိုက် မော့နေစဉ် ရေခဲသေတ္တာနောက် ပြတင်းပေါက်မှန်မှ တဆင့် ခြံသို့ သူလှမ်းမြင်လိုက်ပါသည် ။ ဇာအဝါနုခန်းဆီးလေးတစ်ချပ် ခံနေသေးသဖြင့် မြင်ကွင်းမှာ အတော်မှုန်ဝါးသည် ။

သို့သော် သေချာသည် မှာ .. သူ့ခြံတံခါးဝ၌ လူတစ်ယောက်... တစုံတစ်ရာ အလုပ်ရှုပ်နေတာပါပဲ။ ဘဲလ်တီးဖို့ ဘဲလ်ရှာနေသလား။ စာပို့သမားလား။ ဖြစ်နိုင်ချေတွေ တွေးရင်း အဆိုးက ဇာခန်းဆီးကို အသာမဖယ်လိုက်သည် ။ ခြံမှ တစုံတစ်ဦးက သူ့ကိစ္စပြီးသဖြင့် လှည့်ထွက်သွားခဲ့ပေပြီ။

လူကို သူ မျက်နှာမမြင်လိုက်ရ။ သို့သော် မိန်းမဆိုတာတော့ သေချာသည် ။ နက်မှောင်သော ဆံပင်ရှည်များကို ဖြူတူတူနှင့် နက်ပြာပြာကြားကြား ခေါင်းစည်းပိုးစကပ်ဖံဖြင့် ချည်နှောင်ကာ စကပ်ဖံကို တန်းလန်းအရှည် ရိုးရိုးချထားသည် ။ ဘယ်သူပါလိမ့်။

ထိုဘယ်သူပါလိမ့်ကို သူအကြာကြီး မစဉ်းစားအား။ သူမ ခြံတံခါးဝ မှာ ဘာ လုပ်သွားသည် ဆိုတာကို အဆိုး သိလိုက်ရပြီဖြစ်သည် ။ ခြံစည်းရိုးသံတံခါးမှာ ပန်းစည်းကြီးတစ်စည်း။ သူ့ဖို့ ပန်းစည်းလာထားခဲ့တာ။

အဆိုးသည် ကမန်းကတန်းပြေးကာ မိန်းကလေးကို ဘယ်သူလဲ သိလိုက်ရဖို့ လိုက်မည်ကြံသည် ။ အိမ်၌ နှစ်ရက်အတွင်း သူအထာမကျ

သေးကာ... အိမ်တံခါးခတ်သော သော့ခလောက်ဖွင့်ဖို့ ရာ သော့တွဲကို မ
နေ့ညက ဘယ်ပေါ်တင်သည် စဉ်းစားမရ။ လှန်လှော ရှာဖွေရင်းကြာ
လာသည်။ ။

သော့ရကာ သူ တံခါးဖွင့်ဆင်းအလာတွင် ငါးမိနစ်ခန့် ရှိပေပြီ။ ပန်း
စည်းကိုဖြုတ်ကာ ခြံတံခါးသော့ဖွင့် အပြင်ထွက် လမ်းမကို မျှော်ကြည့်
တော့လည်း စကပ်စ်နက်ပြာကလေး အရိပ်အယောင်မျှ မမြင်ရတော့ပါ။

အဆိုးသည် နိုင်ငံခြား၌ သုံးနှစ်ကြာခဲ့သူပီပီ...
ဤပန်းစည်းယဉ်ကျေးမှုနှင့် မစိမ်းသက်ပါ။ သူ့ပူဆွေးနေမှုအတွက် ပန်း
စည်းပို့ကာ နှစ်သိမ့်မည့်သူတစ်ယောက်ရှိတာကို သူ အင်မတန် ဝမ်းသာ
ရွှင်လန်းသွားမိကာ... ရင်ထဲအား တချို့ပင် ပြည့်လာသလိုလို။ သူ့အတွက်
တစုံတစ်ယောက် ရှိနေတယ်။ သူမ... ဘယ်သူလဲ။

ဘယ်သူဆိုတာထက် ရှိနေသည် ဆိုသောအဖြစ်က သူ့ရဲ့ မသိစိတ်မှ
အားငယ်ကျဉ်းကျပ် လစ်ဟာမှုကို တွန်းထုတ်ပစ်လိုက်သည်။ ။

အဆိုးသည် ကဒ်ပြားကို ငုံ့ဖတ်လိုက်၏။

“သင့်ရဲ့ ပူဆွေးဝမ်းနည်းသောကဗျာအား...”

ကျွန်ုပ်တို့ မျှတလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်ပါသည်။ ။

ကျွန်ုပ်သည် သင့်ဘက်မှ လူတစ်ယောက်ဖြစ်သည် ကို သင် ဘယ်
သော့ခါမျှ မမေ့ပါနှင့်...။”

အဆိုးသည် အံ့ဩခြင်း၊ ကြည်နူးခြင်း၊ စိတ်ချမ်းမြေ့ခြင်း၊ ယုံကြည်စိ
တ်ချခြင်း၊ အထီးမကျန်တော့ခြင်း... ခံစားချက်ပေါင်းစုံနှင့် တစ်ကိုယ်
လုံး ပူနွေးလာသည် ။ ဤပန်းစည်းယဉ်ကျေးမှုကို ဒီမှာ
လက်ခံကျင့်သုံးကြပြီပဲ... ဟု အံ့ဩစိတ်လှုပ်ရှားနေလေသည်။ ။

